

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **JP servis-AMS s. r. o.**, IČO: 27322742,
sídlem Podkrušnohorská 432, 436 03 Litvínov – Chudeřín,
zastoupena Mgr. Jaroslavem Mašínem, advokátem,
sídlem Karlovo náměstí 285/19, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2016, č. j. 24204/16/5100-41458-711693,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 31. 5. 2016, č. j. 24204/16/5100-41458-711693, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daně“) ze dne 25. 9. 2015, č. j. 2010617/15/2510-00540-505142. Tímto rozhodnutím správce daně podle § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyhověl návrhu žalobkyně ze dne 1. 7. 2015 na vyloučení majetku z daňové exekuce, podanému dne 15. 7. 2015, a současně vyslovil, že položka č. 2 soupisu – tahač návěsu MAN TGA, VIN: „X“, a položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA, VIN: „X“, (dále jen „předmětná vozidla“) se nevylučují z daňové exekuce nařízené exekučními příkazy ze dne 1. 7. 2015, č. j. 1655305/15/2510-00540-506219, č. j. 1655475/15/2510-00540-506219 a č. j. 1655573/15/2510-00540-506219. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správce daně a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně popsala, že předmětem návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce vedené proti daňovému subjektu JP servis-OIL s. r. o., IČO: 28691687, (dále jen „JP OIL“) byly movité věci v jejím vlastnictví, tj. předmětná vozidla. Konstatovala, že je přepravcem pohonných hmot, s nimiž obchodovala společnost JP OIL. Podle žalobkyně tato společnost vždy řádně odváděla daně související s jejími obchody a správcem daně tvrzená výše daňové povinnosti přesahující 270 000 000 Kč je v kontextu obchodů a celkových poměrů společnosti JP OIL absurdní. Dodala, že podnikatelskou činnost této společnosti zcela paralyzovala daňová exekuce. Žalobkyně poznamenala, že správce daně dne 1. 7. 2015 předmětná vozidla zabavil, žalobkyně k nim nemá žádný přístup a nemůže je užívat pro výkon svého podnikání. Dlouhodobým stáním vozidel navíc podle žalobkyně vzniká riziko závažných škod na vozidlech včetně jejich motorových agregátů. Žalobkyni dále nebylo umožněno vyzvednout z těchto vozidel palubní jednotky provozovatele mytného systému v Německu, což má za následek její prodlení s vrácením těchto jednotek. Další škodu spatřovala žalobkyně v tom, že za svá vozidla, která nemůže užívat, nadále platí povinné pojištění, neboť jí správce daně neumožnil odebrat z vozidel registrační značky a uložit je do depozitu.
3. Žalobkyně namítala, že napadeným rozhodnutím bylo protiprávně zasaženo do jejího vlastnického práva k předmětným vozidlům. V této souvislosti zmínila rozsudek Nejvyššího správního soudu (*patrně myšleno Krajského soudu v Brně, pozn. zdejšího soudu*) ze dne 26. 2. 2016, č. j. 31 Af 36/2014-40. Napadené rozhodnutí pokládala za nezákonné a věcně nesprávné, neboť žalovaný rozporoval prokázaný skutkový a právní stav, porušil několik zásad daňového řízení a dobré správy (zejména zásadu nestranného a spravedlivého vyřešení věci) a napadené rozhodnutí nezohlednilo všechny okolnosti daného případu. Podle žalobkyně žalovaný nijak nezdůvodnil své úvahy o tom, že neunesla důkazní břemeno v otázce převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům, a v napadeném rozhodnutí popřel svá dřívější zjištění, tedy účelově (průběžně) měnil svůj právní názor. Napadené rozhodnutí proto žalobkyně označila za nepřehledné, zmatečné a nepřesvědčivé, tudíž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Připomněla, že po celé řízení konzistentně tvrdila, že vlastnické právo k předmětným vozidlům na ni přešlo ze společnosti JP OIL tím, že po skončení nájmu předmětných vozidel v souladu se smlouvami zaplatila sjednanou kupní cenu. Úhradu kupní ceny dne 2. 1. 2015 žalobkyně opakovaně doložila řádnými účetními doklady, jejichž perfektnost potvrdily oba daňové orgány. Závěr žalovaného o neunesení důkazního břemene ohledně vlastnického práva proto žalobkyně považovala za zcela nesrozumitelný, když sama důkazní břemeno unesla tím, že doložila

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

perfektní doklady prokazující převod vlastnického práva (smlouvy mezi ní a společností JP OIL a doklady o úhradě sjednané kupní ceny). Dodala, že nájemné bylo ve smlouvách sjednáno ve výši obvyklé v daném místě a čase a žalobkyně je řádně platila. Zdůraznila, že mezi ní a společností JP OIL není v otázce převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům žádný spor.

4. Podle žalobkyně je vydání napadeného rozhodnutí součástí do značné míry svévolného postupu daňových orgánů, které opakovaně měnily a upravovaly právní posouzení věci tak, aby bylo možno prohlásit převod vlastnického práva za neplatný a dokončit exekuci prodejem předmětných vozidel. Popsala, že správce daně zamítl její návrh na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce bez jakéhokoli právního zdůvodnění, žalovaný nejprve avizoval svůj záměr rozhodnout na základě odlišného právního názoru, žalobkyně však dne 11. 5. 2016 tento právní názor kvalifikovaně vyvrátila, což žalovaný uznal, nicméně v napadeném rozhodnutí pouze mechanicky převzal závěry správce daně, aniž vysvětlil, co je skutečným právním důvodem neplatnosti převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům. Tento postup je podle žalobkyně nedůvěryhodný a zcela degraduje ústavně garantovaný pojem právní jistoty účastníků řízení. Z obsahu výzvy k seznámení s jiným právním názorem ze dne 21. 4. 2016 žalobkyně dovodila, že odvolání bylo podáno důvodně, neboť podle žalovaného považoval správce daně převod vlastnického práva za neplatný z nesprávného právního důvodu, byť tento důvod podle žalobkyně není v rozhodnutí správce daně vůbec uveden. Žalobkyně poznamenala, že pro neplatnost převodu vlastnického práva nezazněl žádný právní argument (žalovaný nesdělil žádný důvod či důkaz, který by zpochybnil její vlastnické právo), byť je určení důvodu neplatnosti pro rozhodnutí o vyloučení vozidel z daňové exekuce naprosto zásadní. Podle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s předběžnou otázkou převodu vlastnického práva, a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dodala, že pokud žalovaný neměl kapacitu k posouzení předběžné otázky (ne)platnosti převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům, měl ve smyslu § 99 daňového řádu žalobkyni vyzvat k podání žádosti o zahájení řízení u jiného orgánu veřejné moci (soudu), případně sám dát podnět k zahájení takového řízení, což však neučinil. Žalobkyně měla za to, že daňové orgány postupovaly účelově, neboť evidentně zpětně formulovaly nepřesvědčivé argumenty a vytvářely pochybné právní konstrukce s cílem popřít její vlastnické právo k předmětným vozidlům.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a konstatoval, že se v něm vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Žalovaný trval na tom, že v daňovém řízení nebylo prokázáno, že na žalobkyni přešlo vlastnické právo k předmětným vozidlům na základně předložených smluv o koupi najaté věci ze dne 25. 1. 2013 a 25. 3. 2013. Žalovaný připustil, že akceptoval námitku žalobkyně proti právnímu názoru vyslovenému v písemnosti ze dne 25. 4. 2016 (*myšleno patrně ze dne 21. 4. 2016, pozn. soudu*) ohledně výkladu § 489 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), nicméně setrval na svém závěru, že k přechodu vlastnického práva nedošlo. Žalovaný vysvětlil, že rozhodným okamžikem pro přechod vlastnického práva byl okamžik uhrazení kupní ceny. Toto datum ovšem žalobkyně v návrhu na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce neuvedla a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle žalovaného nevyplývá ani z předmětných smluv, ani z listiny označené jako „*Likvidace faktur vydaných*“, ze které není zřejmé, z jakého důvodu žalobkyně hradila faktury vystavené společností JP OIL. Konkrétní datum zaplacení kupní ceny žalovaný zjistil až v rámci své vyhledávací činnosti v rámci místního šetření, a to z předložené faktury č. PM 15/01 ze dne 2. 1. 2015 a z příjmového pokladního dokladu č. 15P002 ze dne 2. 1. 2015, podle kterých byla kupní cena zaplacená v hotovosti dne 2. 1. 2015. Při hodnocení těchto dokladů vzal žalovaný v potaz další skutečnosti, které podle něj nenasvědčovaly tomu, že dne 2. 1. 2015 byla kupní cena skutečně zaplacená a že došlo k přechodu vlastnického práva. Žalovaný připomněl, že žalobkyně ještě v roce 2014 platila společnosti JP OIL nájemné za tahač návěsu MAN, ačkoli sjednaná doba nájmu uplynula dne 25. 11. 2013, silniční daň za předmětná vozidla platila společnosti JP OIL a podle údajů z registru vozidel byla ještě v září 2015 jejich vlastníkem. Žalovaný dodal, že neodhlédl ani od sdělení jednatele žalobkyně a společnosti JP OIL P. J., uvedeného do protokolu o soupisu věci ze dne 1. 7. 2015, podle kterého jsou movité věci, jichž se týkal návrh na vyloučení z daňové exekuce, předmětem nájmu žalobkyně. Žalovaný shrnul, že tato zjištění vedla ke zpochybnění věrohodnosti jinak po formální stránce perfektních daňových dokladů prokazujících zaplacení kupní ceny.

6. Podle žalovaného došlo v důsledku akceptace námitky žalobkyně ohledně odchýlení se od dispozitivního § 491 obchodního zákoníku toliko k vývoji jeho právního názoru, přičemž závěr zůstal stejný, že u obou předmětných vozidel nebyly naplněny podmínky pro přechod vlastnického práva. Žalovaný zdůraznil, že jeho argumenty nemají spekulativní ráz, nýbrž vycházejí z údajů zjištěných v řízení. Podotkl, že s ohledem na důkazy předložené žalobkyní a získané vyhledávací činností nelze nezpochybnitelně a přesvědčivě vyvodit závěr, že vlastnické právo přešlo na žalobkyni, a proto žalovaný uzavřel, že jí vlastnické právo nesvědčí. Žalovaný souhlasil se žalobkyní v tom, že otázka převodu vlastnického práva byla ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce otázkou předběžnou, nicméně žalovaný měl podle § 99 daňového řádu právo toto právní jednání posoudit. Konstatoval, že jeho právní posouzení je závazné jen pro účely daňového řízení. Pokud žalobkyně s tímto právním posouzením předběžné otázky nesouhlasila, mohla podle žalovaného sama podat u soudu určovací žalobu; případným právním názorem soudu by byl žalovaný následně vázán. Žalovaný dodal, že v případě zpeněžení předmětných vozidel mohla žalobkyně podat tzv. žalobu z lepšího práva a domáhat se vyplacení částky, kterou žalovaný získal exekuční dražbou předmětných vozidel. Uzavřel, že jeho závěr je zcela racionální a právně správný, logický a bez známek libovůle, vychází z hodnocení všech důkazů, a je tedy zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a respektoval základní zásady daňového řízení.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí nezohlednilo všechny okolnosti daného případu, žalovaný nijak nezdůvodnil své úvahy o tom, že neunesla důkazní břemeno v otázce přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům, a nevypořádal se s předběžnou otázkou převodu vlastnického práva. Soud podrobně prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že nevykazuje žalobkyní vytýkané nedostatky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neupřesnila, které okolnosti daného případu nevzal žalovaný v potaz, soud se touto námitkou nemohl blíže zabývat a pouze poznamenává, že žalovaný reagoval na všechna skutková zjištění vyplývající ze správního spisu. Úvahy žalovaného vztahující se k důkaznímu břemenu jsou popsány na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil, že důkazní břemeno v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nese žalobkyně, shrnul svá skutková zjištění zpochybňující tvrzení žalobkyně, že na ni přešlo vlastnické právo k předmětným vozidlům, a uzavřel, že žalobkyně své důkazní břemeno neunesla. Rovněž na straně 7 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval i institutem předběžné otázky ve vztahu k převodu vlastnického práva a vysvětlil, že byl oprávněn tuto otázku posoudit sám. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto srozumitelné, aniž by přitom hodnotil jeho správnost či zákonnost, jimiž se bude zabývat v dalších částech tohoto rozsudku.
11. Žalobkyně dále upozorňovala na to, že žalovaný ve svém rozhodnutí popřel svá dřívější zjištění a účelově měnil právní názor, a proto je napadené rozhodnutí nepřehledné, zmatečné a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný sice skutečně v průběhu odvolacího řízení změnil právní názor, ovšem z ničeho nevyplývá, že by tak učinil účelově, ani že by tím popřel svá předchozí zjištění. Z napadeného rozhodnutí přitom jednoznačně vyplývá, jak se právní názor žalovaného vyvíjel, kdy nejprve v písemnosti ze dne 25. 4. 2016, č. j. 17782/16/5100-41458-711693, nazvané Seznámení s jiným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení, předestřel právní názor odlišný od názoru správce daně, následně však akceptoval argumentaci žalobkyně směřující proti takto předestřenému právnímu názoru a nakonec rozhodl v souladu s právním názorem správce daně. Tento vývoj právního názoru je zřetelně a srozumitelně popsán na stranách 4 až 6 napadeného rozhodnutí, a proto soud konstatuje, že nezjistil ani tvrzenou nepřehlednost, zmatečnost či nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, které vyhodnotil jako přezkoumatelné.
12. K námitce, že daňové orgány postupovaly svévolně, neboť opakovaně měnily a upravovaly právní posouzení věci tak, aby bylo možno prohlásit převod vlastnického práva za neplatný a dokončit exekuci prodejem předmětných vozidel, soud připomíná, že změna právního posouzení spočívala v tom, že žalovaný v průběhu odvolacího řízení přišel s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výkladem § 491 a § 492 obchodního zákoníku odlišným oproti závěrům správce daně. S tímto výkladem žalovaný žalobkyni seznámil a nad rámec svých povinností vyplývajících z § 115 odst. 2 daňového řádu jí poskytl možnost se k němu vyjádřit, přičemž toto vyjádření vzal v potaz a vypořádal se s ním v napadeném rozhodnutí. Soud připomíná, že žalovaný má povinnost postupovat podle § 115 odst. 2 věty první daňového řádu a seznámit daňový subjekt (zde žalobkyni) s odlišným právním názorem pouze tehdy, pokud by změna právního názoru ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele, což v daném případě nenastalo. Soud je proto přesvědčen, že žalovanému nelze nijak vytýkat, že svůj právní názor změnil tak, že se nejprve odchýlil od názoru správce daně a následně se k tomuto názoru zpátky přiklonil, neboť v důsledku toho nedošlo k žádnému porušení práv žalobkyně. Současně soud zásadně nesouhlasí s tím, že by se jednalo o účelový postup či svévoli, neboť žalovaný první změnu právního názoru řádně odůvodnil v písemnosti ze dne 25. 4. 2016, č. j. 17782/16/5100-41458-711693, a druhou změnu právního názoru spočívající k návratu k pojetí prezentovanému správcem daně pak zdůvodnil v napadeném rozhodnutí. Není přitom pravdou, že by žalovaný toliko mechanicky převzal závěry správce daně, neboť své úvahy v napadeném rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně popsal. Námitka svévolnosti a nedůvěryhodnosti postupu žalovaného tudíž není důvodná.

13. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že z obsahu výzvy žalovaného k seznámení s jiným právním názorem (písemnost ze dne 25. 4. 2016, č. j. 17782/16/5100-41458-711693) plyne, že odvolání bylo podáno důvodně, neboť podle žalovaného považoval správce daně převod vlastnického práva za neplatný z nesprávného právního důvodu, byť tento důvod podle žalobkyně není v rozhodnutí správce daně vůbec uveden. Závěr o důvodnosti odvolání totiž z předmětné výzvy nevyplývá, neboť žalovaný i přes změnu právního názoru prezentovanou ve výzvě nadále trval na tom, že žalobkyně své vlastnické právo k předmětným vozidlům neprokázala. Postupem žalovaného tak podle názoru soudu nedošlo k tvrzené degradaci právní jistoty účastníků řízení.
14. Před vypořádáním dalších žalobních bodů považuje za potřebné připomenout, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, tudíž soudu v tomto řízení nepřisluší posuzovat, zda byly zajišťovací příkazy vydány v souladu se zákonem (ostatně žalobkyně ani nebyla účastníkem řízení o vydání zajišťovacích příkazů a tyto nijak nezasahují do jejích práv). Veškeré námitky týkající se zajišťovacích příkazů jsou proto bezpředmětné.
15. Soud dále zdůrazňuje princip jednotnosti správního řízení, ze kterého vyplývá, že případné vady rozhodnutí vydaného v prvním stupni lze napravit v odvolacím řízení a že obě rozhodnutí (tj. v tomto případě rozhodnutí správce daně a napadené rozhodnutí) je třeba posuzovat jako jeden celek. Námitky žalobkyně směřující proti postupu a rozhodnutí správce daně proto nemohou být relevantní, pokud žalovaný vytýkané nedostatky napravil. To platí ve vztahu k namítané absenci právního zdůvodnění rozhodnutí správce daně, která byla zcela jednoznačně napravena napadeným rozhodnutím žalovaného. Na okraj k tomu soud poznamenává, že v projednávané věci šlo především o otázku unesení důkazního břemene týkajícího se převodu vlastnictví na žalobkyni, což je primárně otázka skutková, která byla v rozhodnutí správce daně vypořádána dostatečně.
16. Jak již soud uvedl, předmětem tohoto řízení je přezkum rozhodnutí ve věci návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce vydaného podle § 179 daňového řádu. Výkladem tohoto ustanovení, zejména z hlediska rozvržení důkazního břemene mezi správce daně a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

daňový subjekt, se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně zabývaly. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[o]soba, která činí návrh dle § 179 ... daňového řádu, je v tomto návrhu povinna uvést tvrzení týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, a současně označit důkazy, které mají její tvrzení prokázat. Písemné důkazy k prokázání svých tvrzení je navrhovatel povinen doložit společně s návrhem. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 téhož zákona) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci předmětného majetku).“ Na tento názor Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Afs 376/2017-87, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého „[b]řemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku). V rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32, dostupném na www.nssoud.cz, k tomu Nejvyšší správní soud dodal, že „[v] řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 ... daňového řádu je na navrhovateli, aby věrohodnými a vzájemně si neodporujícími důkazy prokázal, že mu svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhá. Hrozí-li, že navrhovatel neunes povinnost tvrzení a důkazní břemeno, má správce daně povinnost jej o této skutečnosti poučit a poskytnout mu příležitost svá tvrzení a důkazy doplnit (per analogiam § 118a a § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu). Pokud však správce daně na základě volného hodnocení důkazů dospěje k závěru, že si předložené důkazy odporují či jsou jinak nedůvěryhodné, je namístě, aby návrh zamítl, nikoli aby navrhovateli předeštel své pochybnosti a dal mu další příležitost, aby tyto pochybnosti vyvrátil.“

17. Zdejší soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a konstatuje, že bylo povinností žalobkyně, která podala návrh na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, prokázat, že jí svědčí vlastnické právo k těmto vozidlům. Žalobkyně ke svému návrhu přiložila jednak smlouvy o koupi najaté věci týkající se předmětných vozidel a jednak dokument nazvaný „*Likvidace vydaných faktur*“ zachycující přehled faktur vystavených společností JP OIL pro žalobkyni včetně údajů o jejich úhradě ze strany žalobkyně.
18. Dříve, než se soud zaměří na tyto důkazní prostředky, pokládá za nezbytné zdůraznit, že žalobkyně a společnost JP OIL byly v rozhodném období personálně propojenými osobami, neboť měly stejného jediného společníka a jednatele P. J. (tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná). Soud zastává názor, že právě z důvodu personálního propojení nelze veškeré obchodní vztahy mezi těmito společnostmi vnímat jako klasické ekonomicko-tržní transakce. Šlo spíše o projev obchodní politiky (strategie) P. J., který jakožto jediný společník a jednatel obou těchto obchodních společností rozhodoval o tom, jaké aktivity bude ta která společnost vyvíjet, jaký bude vlastnit majetek a jak budou obě společnosti mezi sebou obchodovat. Z tohoto důvodu je proto podle názoru soudu třeba klást větší důraz na prokázání samotného uskutečnění jednotlivých obchodních transakcí mezi žalobkyní a společností JP OIL, když za obě tyto společnosti jednala tatáž osoba, která logicky nebyla vedena snahou maximalizovat zisk či výnosy jedné nebo druhé společnosti, nýbrž svůj zisk.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Z obou předložených smluv o koupi najaté věci soud zjistil, že byly uzavřeny mezi společnostmi JP OIL jako pronajímatelem a žalobkyní jako nájemcem, přičemž za obě smluvní strany jednal P. J. Podle čl. I těchto smluv se pronajímatel zavázal přenechat nájemci dopravní prostředek s tím, že po uplynutí sjednané doby nájmu a po uhrazení sjednané částky přechází vlastnictví na nájemce. V čl. II odst. 1 obou smluv byla sjednána výše nájemného, a to vždy za celou dobu trvání nájmu, přičemž nájemné mělo být fakturováno měsíčně (srov. čl. II odst. 2 smluv). Podle čl. III. odst. 1 obou smluv byly tyto smlouvy uzavřeny na dobu určitou s tím, že nájemní vztah skončí uplynutím sjednané doby a po skončení nájmu přechází vlastnické právo na nájemce (tj. žalobkyni) uhrazením sjednané ceny 1 Kč, ke které bude připočtena daň z přidané hodnoty v zákonné výši. Smluvní strany se současně v čl. II. odst. 4 obou smluv dohodly, že dnem zaplacení sjednané platby nájemcem se rozumí den, kdy je částka připsána na účet pronajímatele. Podle čl. IX obou smluv mohly být jejich změny nebo doplňky prováděny pouze písemně formou oboustranně schválených číslovaných dodatků podepsaných oprávněnými zástupci smluvních stran s tím, že ostatní ujednání jsou neplatná. Vozidlo RZ „X“ (položka č. 2 soupisu – tahač návěsu MAN TGA) bylo pronajato smlouvou č. 2-2013 ze dne 25. 1. 2013 na dobu od 25. 1. 2013 do 25. 11. 2013. Vozidlo RZ „X“, (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) bylo pronajato smlouvou č. 5-6 2013 ze dne 25. 3. 2013 na dobu od 25. 3. 2013 do 25. 5. 2015.
20. Citované smlouvy o koupi najaté věci podle názoru soudu samy o sobě nedokládají, že došlo k přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům ze společnosti JP OIL na žalobkyni, ani kdy se tak stalo. Z uvedených smluv vyplývá pouze to, že k přechodu vlastnického práva mělo dojít uhrazením sjednané ceny 1 Kč po skončení nájmu, resp. po uplynutí sjednané doby nájmu a po uhrazení sjednané částky. Žalobkyně se tedy vlastníkem každého z uvedených vozidel mohla stát až po splnění několika dohodnutých podmínek. První podmínkou bylo skončení nájmu uplynutím sjednané doby nájmu (ta se u jednotlivých vozidel lišila) a druhou podmínkou bylo uhrazení sjednané částky, kterou podle názoru soudu tvoří jednak samotná sjednaná cena 1 Kč za každý předmět nájmu a jednak dohodnuté nájemné za celou dobu trvání nájmu. Soud má za to, že by odporovalo smyslu uvedených smluv a popíralo jejich ekonomickou racionalitu, pokud by k přechodu vlastnického práva došlo navzdory tomu, že nebylo řádně zaplaceno nájemné za celou dobu trvání nájemního vztahu.
21. Pokud jde o stanovení okamžiku, ke kterému mělo k přechodu vlastnického práva dojít, považuje soud za potřebné připomenout, že institut smlouvy o koupi najaté věci byl v době uzavírání předmětných smluv upraven v § 489 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), přičemž z těchto ustanovení byl v souladu s § 263 odst. 2 téhož zákona kogentní pouze § 489, ostatní ustanovení byla dispozitivní a smluvní strany se od nich mohly odchýlit. Podle § 489 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že *„[s]mlouvou o koupi najaté věci si strany ujednají v nájemní smlouvě nebo po jejím uzavření, že nájemce je oprávněn koupit najatou věc nebo najatý soubor věcí během platnosti nájemní smlouvy nebo po jejím zániku.“* Z § 491 téhož zákona vyplývá, že *„[j]e-li nájemce oprávněn podle smlouvy ke koupi najaté věci po ukončení nájemní smlouvy, zaniká toto právo, neoznámí-li oprávněná strana druhé straně písemně vůli koupit najatou věc bez zbytečného odkladu po zániku nájemní smlouvy.“* Podle § 492 obchodního zákoníku, *„[o]známí-li písemně oprávněná strana v souladu se smlouvou o koupi najaté věci druhé straně, že uplatňuje právo na koupi věci, jež je nebo byla předmětem nájemní smlouvy, vzniká ohledně*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

této věci doručení tohoto oznámení kupní smlouva. Oprávněná strana má postavení kupujícího a druhá strana postavení prodávajícího.“ Z § 493 odst. 1 věty první téhož zákona pak plyne, že „[v]znikem kupní smlouvy (§ 492) přechází na kupujícího vlastnické právo k movité věci.“

22. V projednávané věci není podle názoru soudu pochyb o tom, že obě smlouvy o koupi najaté věci byly sjednány s tím, že žalobkyně byla oprávněna koupit každé jednotlivé vozidlo až po skončení nájmu, tj. slovy zákona po zániku nájemní smlouvy. Na základě § 491 obchodního zákoníku by žalobkyně měla svou vůli koupit najaté věci projevit písemným oznámením bez zbytečného odkladu po zániku smlouvy, tj. po skončení nájmu, přičemž tímto oznámením měla podle § 492 obchodního zákoníku vzniknout kupní smlouva a vznikem kupní smlouvy mělo na žalobkyni v souladu s § 493 odst. 1 větou první obchodního zákoníku přejít vlastnické právo. Smluvní strany se však od těchto zákonných ustanovení odchýlily, neboť se dohodly, že vlastnické právo přejde na žalobkyni zaplacením sjednané ceny po skončení nájmu. Tím byla vyloučena aplikace § 491 až § 493 obchodního zákoníku na projednávanou věc, nicméně i přesto je nutné jednoznačně určit okamžik, ke kterému nastane přechod vlastnického práva ze společnosti JP OIL na žalobkyni. Podle obou zmíněných smluv je tímto okamžikem třeba rozumět zaplacení sjednané ceny, které na základě dohody smluvních stran nahrazuje zákonem předvídané písemné oznámení vůle žalobkyně koupit najatou věc. Z čl. III. odst. 1 všech smluv přitom vyplývá, že k úhradě sjednané ceny má dojít až po skončení nájemního vztahu, což považuje soud za logické, neboť vzhledem k tomu, že společnost JP OIL a žalobkyně v jednotlivých smlouvách sjednaly právo žalobkyně koupit najaté věci po skončení nájmu, musí být nejdříve řádně ukončen nájemní vztah, a teprve poté může následovat projev vůle nájemce (zde žalobkyně) koupit najaté věci, tj. v daném případě úhrada sjednané ceny. Soud proto uzavírá, že vlastnické právo mohlo na žalobkyni přejít pouze za předpokladu, že řádně uhradila sjednané nájemné v plné výši a že zaplatila také sjednanou cenu, a to až po skončení nájmu.
23. Již na tomto místě soud poznamenává, že v případě vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) byl termín skončení nájmu dohodnut na 25. 5. 2015, tudíž k přechodu vlastnického práva bylo třeba, aby žalobkyně uhradila sjednanou cenu po tomto datu. Žalobkyně ovšem tvrdila, že k zaplacení sjednané ceny došlo dne 2. 1. 2015. Soud proto dospěl k závěru, že přechod vlastnického práva k uvedenému vozidlu na žalobkyni nebyl z její strany prokázán.
24. Z dokumentu nazvaného „*Likvidace vydaných faktur*“, který žalobkyně připojila k návrhu na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, soud zjistil, že nezahrnuje údaje o faktuře č. PM15/01 ze dne 2. 1. 2015, kterou společnost JP OIL fakturovala žalobkyni kupní cenu předmětných vozidel (společně s několika dalšími) 6 Kč bez DPH, po zaokrouhlení 7 Kč včetně DPH. Tato faktura ani příjmový pokladní doklad č. 15P002, který uvádí, že společnost JP OIL přijala dne 2. 1. 2015 od žalobkyně částku 7 Kč jako úhradu faktury č. PM15/01 – kupní cena, nebyly k návrhu na vyloučení přiloženy. Podle názoru soudu tak žalobkyně důkazy připojenými ke svému návrhu neprokázala, že je vlastníkem předmětných vozidel.
25. Správce daně však neustrnul na důkazních prostředcích navržených žalobkyní a veden snahou náležitě zjistit skutkový stav uskutečnil dne 21. 9. 2015 místní šetření u žalobkyně a dne 23. 9. 2015 místní šetření u společnosti JP OIL. Žalobkyně při místním šetření dne 21.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. 2015 předložila listiny „Členění drobného majetku“ a „Přehled drobného majetku“, podle kterých byla předmětná vozidla zařazena do jejího majetku dne 1. 1. 2015, a dále též zmíněnou fakturu č. PM15/01 ze dne 2. 1. 2015, kterou společnost JP OIL fakturovala žalobkyni kupní cenu předmětných vozidel (společně s několika dalšími) 6 Kč bez DPH, po zaokrouhlení 7 Kč včetně DPH, a příjmový pokladní doklad č. 15P002, podle kterého společnost JP OIL přijala dne 2. 1. 2015 od žalobkyně částku 7 Kč jako úhradu faktury č. PM15/01 – kupní cena. Současně byly při uvedeném místním šetření předloženy i další faktury a doklady vztahující se k jejich úhradě. Společnost JP OIL při místním šetření dne 23. 9. 2015 předložila faktury vystavené pro žalobkyni a doklady vztahující se k jejich úhradě včetně dohod o vzájemném započtení práv a závazků.
26. Soud prostudoval jednotlivé předložené faktury a zjistil, že společnost JP OIL nefakturovala žalobkyni nájemné za vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) za období od 25. 3. 2013 do 31. 12. 2013, ačkoli již v této době nájemní vztah existoval. V případě vozidla RZ „X“ (položka č. 2 soupisu – tahač návěsu MAN TGA) měl nájemní vztah podle smlouvy skončit dne 25. 11. 2013, přesto bylo nájemné za toto vozidlo fakturováno i poté za prosinec 2013 až březen 2014 a dále za listopad a prosinec 2014. Soud nepřehlédl, že společnost JP OIL dne 2. 7. 2015, tj. po zahájení daňové exekuce vydáním exekučních příkazů ze dne 1. 7. 2015, vystavila opravný daňový doklad č. 15OPR00004 vztahující se k fakturám č. 14120285, 15PR-02, 15PR-10, 15PR-18, 15PR-27 a 15PR-35 (nájemné za prosinec 2014 až květen 2015) vždy v plné výši fakturované částky s odůvodněním, že bylo fakturováno omylem. Ani tento opravný daňový doklad však nenapravil všechny rozdíly mezi obsahem jednotlivých smluv o koupi najaté věci a prováděnou fakturací. Při zohlednění tohoto opravného dokladu totiž platí, že nájemné za vozidlo RZ „X“ (položka č. 2 soupisu – tahač návěsu MAN TGA) bylo fakturováno i za měsíce následující po skončení nájmu (za prosinec 2013 až březen 2014 a za listopad 2014) a u vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) naopak nájemné za určitá období trvání nájmu fakturováno nebylo (za období od 25. 3. 2013 do 31. 12. 2013 a za období od 1. 12. 2014 do 25. 5. 2015).
27. Z uvedeného je zjevné, že v případě vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) nebylo uhrazeno nájemné v plné výši odpovídající příslušné smlouvě o koupi najaté věci (nájemné nebylo vůbec fakturováno v roce 2013 a za období od 1. 12. 2014 do 25. 5. 2015 sice bylo fakturováno, ovšem faktury byly následně stornovány), tudíž nebyla splněna ani tato podmínka přechodu vlastnického práva na žalobkyni. Její tvrzení, že řádně platila nájemné, soud v tomto kontextu i s přihlédnutím k tomu, že většina plateb proběhla až po splatnosti faktur (tedy nikoli řádně), vnímá jako nepravdivé.
28. Soud považuje za významné také to, že platby nájemného na základě jednotlivých faktur vystavených společností JP OIL probíhaly zpravidla až s delším časovým odstupem po splatnosti, aniž by společnost JP OIL účtovala úrok z prodlení či smluvní pokutu, a v několika případech i formou započtení pohledávek. Naopak žalobkyně společnosti JP OIL dne 2. 7. 2015 smluvní pokutu naúčtovala, a to ve výši 10 000 000 Kč na základě rámcové smlouvy o spolupráci ze dne 1. 9. 2009, podle které v případě vzniku daňového dluhu jedné smluvní strany má druhá smluvní nárok na úhradu smluvní pokuty až do výše 10 000 000 Kč. Tato částka pak byla téhož dne započtena na pohledávky společnosti JP OIL. Popsané transakce podle názoru soudu jen potvrzují nestandardnost obchodních vztahů mezi žalobkyní a společností JP OIL vyplývající z jejich personálního propojení a podporují

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

závěr soudu o nutnosti klást větší důraz na prokázání samotného uskutečnění jednotlivých obchodních transakcí mezi uvedenými společnostmi.

29. Z dokladů předložených žalobkyní při místním šetření soud dále zjistil, že předmětná vozidla zařadila do svého majetku ke dni 1. 1. 2015, ačkoli k tvrzenému přechodu vlastnického práva mělo dojít až dne 2. 1. 2015, kdy měla žalobkyně údajně zaplatit sjednanou cenu. To potvrzuje i protokol o vyřazení majetku společnosti JP OIL, předložený touto společností a týkající se vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA), které bylo vyřazeno dne 31. 12. 2014, ačkoli k prodeji mělo dojít až dne 2. 1. 2015. Navzdory uvedenému zařazení předmětných vozidel do majetku se žalobkyně i v roce 2015 nechovala jako jejich vlastníci, neboť až do dubna 2015 včetně nadále akceptovala faktury na nájemné za vozidlo RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA), které vystavovala společnost JP OIL, jež se jako vlastník tohoto vozidla chovala, byť je ze svého majetku formálně ke dni 31. 12. 2014 vyřadila. Soud k tomu dodává, že ze správního spisu není zřejmé, že by se žalobkyně proti této fakturaci jakkoli bránila; ostatně žalobkyně to ani netvrdila. Tuto fakturaci sice společnost JP OIL následně opravila již zmíněným opravným daňovým dokladem č. 15OPR00004, nicméně učinila tak až dne 2. 7. 2015 po zahájení daňové exekuce, kdy správce daně vydal dne 1. 7. 2015 exekuční příkazy a začal sepisovat majetek společnosti JP OIL včetně předmětných vozidel. Uvedený opravný daňový doklad vyhodnotil soud jako účelovou účetní operaci vedenou snahou argumentačně podpořit tvrzení společnosti JP OIL a žalobkyně, že k přechodu vlastnického práva došlo již dne 2. 1. 2015. Při vydání tohoto opravného dokladu ovšem společnost JP OIL opomenula své smluvní závazky vyplývající ze smlouvy o koupi najaté věci, podle které měl nájemní vztah k vozidlu RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) trvat až do 25. 5. 2015, po tuto dobu měla společnost JP OIL inkasovat od žalobkyně nájemné, a teprve následně mohlo u tohoto vozidla dojít ke změně vlastníka formou zaplacení sjednané ceny. Vzhledem k tomu, že společnost JP OIL ani žalobkyně netvrdily ani nedoložily, že by k jednotlivým smlouvám o koupi najaté věci byly uzavřeny nějaké dodatky, které by jakkoli měnily dobu trvání nájmu či podmínky přechodu vlastnického práva, je podle názoru soudu zjevné, že společnost JP OIL vytvořením opravného daňového dokladu v plném rozsahu k fakturám za nájemné za měsíce prosinec 2014 až květen 2015 postupovala účelově. Soud proto tento opravný daňový doklad považuje za nedůvěryhodný a nadále vychází z toho, že se společnost JP OIL i po tvrzeném datu přechodu vlastnického práva 2. 1. 2015 chovala jako vlastník vozidla RZ 6U0 9999 (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA), neboť je pronajímala žalobkyni a fakturovala jí nájemné.
30. Skutečnost, že se společnost JP OIL chovala jako vlastník vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) i po 2. 1. 2015 dokládá také přípis Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 9. 2015, č. j. OSE/40252/2015, podle kterého bylo toto vozidlo od 29. 4. 2015 vyřazeno z provozu, a to na žádost vlastníka – společnosti JP OIL. Ze zmíněného přípisu současně vyplývá, že ke dni 9. 9. 2015 byla jako vlastník a provozovatel obou předmětných vozidel v registru silničních vozidel evidována společnost JP OIL. To podle názoru soudu představuje další indicii pro závěr, že k tvrzenému přechodu vlastnického práva dne 2. 1. 2015 nedošlo.
31. Soud se dále zaměřil na samotnou fakturu č. PM15/01, jejímž předmětem byla fakturace kupní ceny předmětných vozidel (a několika dalších). Tato faktura byla vystavena dne 2. 1. 2015 s datem uskutečnění zdanitelného plnění 1. 1. 2015 a zní na částku 6 Kč bez DPH, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

resp. po zaokrouhlení 7 Kč s DPH; splatná byla hotově. K této faktuře se váže příjmový pokladní doklad č. 15P002 ze dne 2. 1. 2015 na částku 7 Kč – úhrada faktury č. PM15/01, datum platby 2. 1. 2015. Soud nepřehlédl, že tato faktura není zahrnuta v dokumentu „*Likvidace vydaných faktur*“ ze dne 21. 9. 2015, který jinak obsahuje všechny faktury vystavené v roce 2015 společností JP OIL pro žalobkyni a týkající se předmětných vozidel. Soud dále poukazuje na to, že předmětná faktura má odlišné označení oproti ostatním fakturám vystaveným společností JP OIL pro žalobkyni v roce 2015 (jedná se o faktury č. 15PR-02, 15PR-10, 15PR-18, 15PR-27, 15PR-35, zatímco předmětná faktura nese označení PM15/01) a na rozdíl od ostatních faktur ani neobsahuje QR kód. Soud dále připomíná, že smlouvy o koupi najaté věci počítaly s tím, že platby budou prováděny bankovním převodem, neboť v nich bylo ujednáno, že dnem zaplacení sjednané platby nájemcem se rozumí den, kdy je částka připsána na účet pronajímatele. Navzdory tomuto smluvnímu ujednání však byla předmětná faktura vystavena s formou úhrady hotově. Tvrzení žalobkyně, že tato forma úhrady zbytkové ceny je obvyklá, soud v daném kontextu hodnotí jako irelevantní.

32. Za podstatné považuje soud také to, že samotný jednatel společnosti JP OIL P. J., který je současně též jednatelem žalobkyně, do protokolu o soupisu věcí dne 1. 7. 2015 uvedl, že předmětná vozidla jsou ze strany společnosti JP OIL pronajímána společnosti JP servis-AMS s. r. o., tj. žalobkyni. Tím dal podle názoru soudu jednoznačně najevo, že za vlastníka těchto vozidel považuje společnost JP OIL, která tato vozidla pronajímá žalobkyni, ačkoli podle pozdějších tvrzení žalobkyně již půl roku před tím (dne 2. 1. 2015) mělo dojít k přechodu vlastnictví k předmětným vozidlům ze společnosti JP OIL na žalobkyni.
33. Ze všech shora uvedených indicií podle názoru soudu vyplývá jednoznačný závěr, že faktura č. PM15/01 a příjmový pokladní doklad č. 15P002 nejsou důvěryhodnými důkazy o tom, že došlo k přechodu vlastnického práva na žalobkyni ke dni 2. 1. 2015. Soud na tomto místě znovu připomíná již opakovaně zmiňovanou personální propojenost žalobkyně a společnosti JP OIL; fakturaci nájemného, která neodpovídá obsahu smluv o koupi najaté věci, a neuhrazení nájemného v plné výši; následné účelové vystavení opravného daňového dokladu; pozdní předložení faktury č. PM15/01 a příjmového pokladního dokladu č. 15P002 (nikoli s návrhem na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, ale až při místním šetření), které nejsou zohledněny v dokumentu „*Likvidace vydaných faktur*“ ze dne 21. 9. 2015, včetně odlišnosti zmíněné faktury od ostatních faktur; časový nesoulad mezi vyřazením předmětných vozidel z majetku společnosti JP OIL, resp. jejich zařazením do majetku žalobkyně, a tvrzenou úhradou kupní ceny, na základě které teprve mohlo dojít k přechodu vlastnického práva; chování společnosti JP OIL jako vlastníka předmětných vozidel jejich pronajímáním a fakturováním nájemného i po 2. 1. 2015 a podáním žádostí o vyřazení vozidla RZ „X“ (položka č. 3 soupisu – nákladní přívěs AUREPA) z provozu dne 29. 4. 2015; neprovedení změn v registru silničních vozidel; společné fakturování kupní ceny za předmětná vozidla, ačkoli u jednoho z nich ještě ani neuplynula doba trvání nájmu, a v neposlední řadě tvrzení samotného jednatele obou dotčených společností ze dne 1. 7. 2015, že společnost JP OIL tato vozidla pronajímá žalobkyni. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu podle přesvědčení soudu potvrzují správnost postupu správce daně i žalovaného a vyvracejí tvrzení žalobkyně, že prokázala své vlastnické právo k předmětným vozidlům, i její tvrzení, že žalovaný nesdělil žádný důvod či důkaz, který by zpochybnil její vlastnické právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. K dalším námitkám žalobkyně soud uvádí, že se plně ztotožňuje s hodnocením důkazů provedeným žalovaným i s jeho skutkovými závěry a okolnosti, jež vzal žalovaný v potaz, vnímá soud jako relevantní a významné. Soud přitom neshledal, že by žalovaný porušil zásady daňového řízení či dobré správy, ani že by jeho rozhodnutí bylo nepřesvědčivé. Tvrdí-li žalobkyně, že mezi ní a společností JP OIL nebylo ohledně převodu vlastnického práva sporu, soud připomíná, že vzhledem k personální propojenosti těchto subjektů nemá jejich shodné tvrzení prakticky žádnou důkazní hodnotu. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že se žalovaný toliko na základě vykonstruovaných skutečností snažil dovodit závěr, že k převodu vlastnického práva nedošlo. V postupu žalovaného nezjistil soud tvrzenou účelovost, nesrozumitelnost či vnitřní rozpornost. Ani skutečnost, že převod vlastnického práva je soukromoprávním úkonem, který není vázán na splnění jakýchkoli veřejnoprávních povinností, není podle názoru soudu způsobila jakkoli ovlivnit výše uvedené závěry soudu, že předložené doklady o zaplacení kupní ceny, které měly prokázat přechod vlastnického práva ke dni 2. 1. 2015, nejsou věrohodné. Na nedůvěryhodnosti těchto dokladů nemůže nic změnit ani jejich – žalobkyní zdůrazňovaná – formální perfektnost.
35. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobkyně v daňovém řízení neunesla své důkazní břemeno, neboť důvěryhodnými důkazními prostředky neprokázala, že na ni přešlo vlastnické právo k předmětným vozidlům. Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána existence vlastnického práva žalobkyně k předmětným vozidlům, resp. žalobkyní a společností JP OIL tvrzený přechod vlastnického práva ke všem těmto vozidlům v lednu 2015, nebylo současně ani prokázáno, že by žalobkyně byla osobou, které ve smyslu § 179 daňového řádu svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Soud proto považuje napadené rozhodnutí za věcně správné a vydané plně v souladu se zákonem. Žalobkyně se mýlí, pokud pokládá za podstatné, že v napadeném rozhodnutí podle ní nezazněl žádný právní argument pro neplatnost převodu vlastnického práva, neboť podstatné je výhradně to, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno.
36. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že daňové orgány neoprávněně zasáhly do jejího ústavně chráněného práva vlastnit majetek, upraveného v čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť – jak bylo vysvětleno výše – vlastnické právo žalobkyně nebylo v daňovém řízení prokázáno. Žalovaný přitom neměl povinnost iniciovat řízení o předběžné otázce a mohl si otázku přechodu vlastnického práva k předmětným vozidlům posoudit sám, neboť o této otázce nebylo pravomocně rozhodnuto jiným, k tomu příslušným, orgánem veřejné moci (srov. § 99 odst. 1 daňového řádu) a nejednalo se o úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu (srov. § 99 odst. 2 daňového řádu).
37. Na základě výše uvedeného soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. října 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)